

גיליון 125
כפר ח'קת
י' תמוז תשפ"ב

ילדהי הצדיק

סוד פרה אדומה

מדברי מורינו הרב שליט"א

מעין הנדסה

פגישות בקטנה – תשפ"ב

רואים ניסים

ברוך ה' הצלחתי השנה להגיע לרשב"י בלייג בעומר בדרך לא דרך,

רציתי לחזור ולא היה לי איך, ניסתי לתפוס טרמפים ולא הצלחתי

לאחר שעבר זמן ואין כלום באופק, אמרתי אני מבטיח 50 ש' לילדי הצדיק שאני אמצא טרמפ שיחזיר אותי ממירון

למרבה הפלא לא עברה דקה, ואני רואה את שכני שגר בבניין על ידי עובר ברכב, הוא עצר לי ולקח אותי עד לפתח הבית.

אָדָם זֶה גִּימְטְרִיא "מה", כָּל הַעֲנָן שֶׁל הָאָדָם לְהַגִּיעַ ל"מה", שָׁנָה וְנֶאֱחָנּוּ "מה" (שְׁפִלוּת), שְׁמוֹשָׁה הָיָה "עָנָן מִכָּל הָאָדָם", לֹא אִמְרִים מִשָּׁה הַגָּאוֹן. אֶצֶל שְׁלֹמֹה כְּתוּב: **"וַיַּחֲפֹס מִכָּל הָאָדָם"** וְאֶצֶל מֹשֶׁה כְּתוּב: **"עָנָן מִכָּל הָאָדָם"**

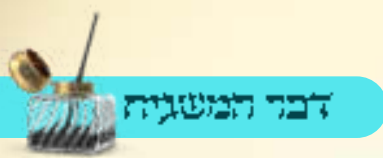
מִסְבִּיר הַרִּזְיָיִךְ מַה זֶה "וַיַּחֲפֹס", **הוא הבין שאין לו את העונה של משה רבנו**. כִּי אַחֲרֵי שֶׁהוּא בָקֵשׁ לְהִיּוֹת כְּמוֹ מֹשֶׁה, כְּתוּב בְּגִמְטְרִיא בְּרֵאשִׁי הַשָּׁנָה (כ"א ע"ב) שֶׁבָקֵשׁ קֹהֶלֶת לְהִיּוֹת כְּמֹשֶׁה, אָמַר לוֹ ה' יִתְבָּרַךְ: **"כְּתוּב יִשָּׁר דְּבַרְךָ אֶמֶת!"**

כֵּלָם שׁוֹאֲלִים מַה הַתְּשׁוּבָה לְשָׂאֵלָה? שְׁלֹמֹה אוֹמֵר אֲנִי בְּנִיתִי בֵּית מִקְדָּשׁ, הוֹרְדֵתִי אֶת הַשְּׂכִינָה, הַכְּנִסְתִּי אֶת הַכְּרוּבִים בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, יִרְדֶּה אֵשׁ מִהַשָּׁמַיִם בְּדַמּוֹת אֲרִיָּה. וְשְׁלֹמֹה שׁוֹאֵל: **רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם תִּגִּיד לִי אֲנִי כָּבֵד יָכוֹל לְקַבֵּל אֶת הַהַשְׁגוֹת שֶׁל מֹשֶׁה רַבְּנוּ?**

ה' אָמַר לוֹ: **לא! "אֶמְרֵתִי אַחֲפָמָה וְהִיא רְחוּקָה מִמְּנִי" - סוּד פָּרָה אֲדוּמָה גִּלִּיתִי רַק לְמֹשֶׁה.**

סוּד פָּרָה זֶה "מִטְהַר טְמֵאִים מִטְמֵא טְהוֹרִים". סוּד פָּרָה שְׁאֲפִילוֹ אָדָם עֹשֶׂה אֶת כָּל הַעֲבֻרוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, וְחֻטָּא בְּכָל הַחֻטָּאִים שֶׁבְּעוֹלָם, הוּא יָכוֹל לְבַא לְצַדִּיק, הוּא יָכוֹל לְנִסְעַ לְאוּמָן וְהוּא מְקַבֵּל חֲרֻטָּה אֲמִתִּית, בְּכִיּוֹת אֲמִתִּית, נִפְתָּחִים לוֹ הַעֲיִנַּיִם, וְנִפְתַּח לוֹ הַלֵּב, 24 שְׁעוֹת הוּא לֹא מִפְּסִיק לְבַכּוֹת.

אֲנָשִׁים מַגִּיעִים לְאוּמָן, 24 שְׁעוֹת הֵם לֹא מִפְּסִיקִים לְבַכּוֹת, עַל יְדֵי זֶה הַכָּל נִשְׁטָף. וְצָרִיךְ חֲרֻטָּה עַל הָעֵבֶר וְקִבְלָה עַל הָעֵתִיד. זֶה סוּד פָּרָה אֲדוּמָה, שָׂרַק מִתְגַּלְגֶּה לְמֹשֶׁה.

דבר המשגיה

ילדים צדיקים ומתוקים שלום וברכה!

זֶה קָרָה בַּמִּדְבָּר לִפְנֵי 3000 שָׁנָה, הֵם שָׁכְבוּ שָׁם חוֹלִים וְחַלְשִׁים נוֹפְלִים שְׂדוּדִים בְּפָנָי נְחֻשִׁים אֵימִתְנִיִּים שֶׁהִפִּישׁוּ וְנָרְמוּ לְמִיתָתָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל בַּמִּדְבָּר הַלְלוּ הַגִּיעוּ בְּעַקְבוֹת תְּלוּנוֹתֵיהֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל עַל הַמֶּן הַקְּדוֹשׁ, וְהִנֵּה בְּצוּוֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מֹשֶׁה רַבְּנוּ מַעֲמִיד נְחֹשׁ נְחֻשֶׁת בְּמִקּוֹם גְּבוּרָה וְכָל הַמְּבִיט בּוֹ מִתְרַפֵּא בְּאִפְן מְרִי. אֵיזָה פְּלֵא! אֵיזוֹ תְּכוּנוֹת רְפוּי עֲלוּמוֹת הָיוּ בְּנַחַשׁ הַנְּחֻשֶׁת?

רַש"י הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה לָנוּ וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: **"וכי נחש ממית? וכי נחש מחיה? אלא בזמן שישראל מסתכלין בלפי מעלה ומשעבדים את לבם לאביהם שבשמים מיד מתרפאים"**

זֶה הַסוּד וְזוֹ הַדְּרָךְ, יֵשׁ לָךְ קִשְׁיֵי יֵשׁ כְּאִבִּי הָרַם עֵינֶיךָ כְּלִפֵּי מַעֲלָה, תִּזְכֹּר בְּאֵבֶיךָ שְׁבַשְׁמִיִם שֶׁהִבִּיא זֹאת וְחֻשָׁב מַה הוּא רוֹצֵה מִמֶּךָ, כִּד בְּעֲזָרַת ה' יִפְתְּרוּ הַבְּעִיּוֹת וְתוֹכַל לַעֲבֹד אֶת ה' בְּשִׂמְחָה וּבְשִׁלּוֹן.

מַעֲלָה גְדוֹלָה עוֹד יוֹתֵר הִיא לְזַכֵּר אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא גַם כְּשֶׁאֵין צָרָה, לְהוֹדוֹת עַל הַטוֹב וְלִלְכֹת בְּדַרְכָּיו, כִּד לֹא תִבָּא הַצָּרָה שְׁמִטְרָתָהּ לְהַזְכִּיר לָנוּ אֶת אֲבֵא שְׁבַשְׁמִיִם.

שְׁנֻזְפָּה לְזַכֵּר אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִתּוֹךְ חֻסְדִּים גְּלוּיִם. א גוֹט שְׁבַת הַמְּשֻׁגָּח נִפְתְּלֵי בֵּיק.

תקציר: בלית ברירה הסכים ר' שמשון לנסוע עם אחיו חיים ללונדון והלך לביתו להכין את משפחתו לנסיעה הארוכה.

אבקש את תלמידי יצחק, כי ילמדנו במשך העדרי מפה. בתנו ציירה בגרה כבר והיתה לנערה: היא תעזור לך בחנוך הילדים הקטנים."

"עודנה ילדה רכה".

"לא כן אמי היקרה", קראה ציירה, "כבר מלאו לי אחת עשרה שנה וביום הכפורים הבא אצום כבר כל היום".

רבי שמשון לטף אותה בחיבה.

"את בתי הגדולה", אמר, "וחזקה עליך שתעזרי לאמך, היי ילדה טובה וצנועה ואני אביא לך מתנה נאה מאנגליה. מה משאלתך?"

"רק דבר אחד אבקש, שתחזור אלינו לשלום".

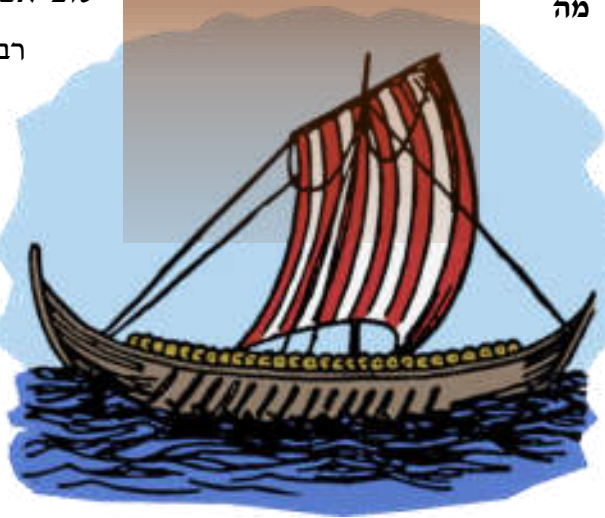
רבי שמשון נגב דמעה אחת שנצנצה בעינו.

"ילדים", אמר, "צאו נא לרגע קט את החדר. עלי לשוחח עם אמא".

הילדים יצאו.

השור היהודי

סיפור בהמשכים | פרק ג'

לתורה ותשיאי את בנותינו לתלמידי חכמים. התבטיחי לי זאת אשתי הצנועה?"

"אתה מצער אותי, שמשון. אנא השאר פה ואל תלוה את אחיך".

"אני מוכרח, אני נאלץ ללוותו. אולם בשלום אסתכל בעיני המות, בידעי כי תשתדלי לחנך את בנינו לתלמידי חכמים".

"בעלי היקר, התחשוד בי, בתו של רבי חיים הכהן, שאחנך את בני שלא ברוחך וברוח אבי זכרונו לברכה?"

לא דינה, אין לי כל ספק בכך. את אשת חייל, אשר רחוק מפנינים מכרה. עתה מאחר שדאגתי לגורל בני, עלי להקדיש את תשומת לבי לתלמידי; אפנה אל רבי משה בעל אחותך ואבקשנו, כי ידריך את תלמידי, עד שובי אם ירצה ה' בשלום אל ביתי.

רבי שמשון עשה כדברו וגיסו הבטיח למלא ברצון את בקשתו.

אחר כך סדר את כתביו, סגרם בתוך תיבה והפקידם בידי אשתו, אשר הכינה בינתיים את בגדיו וחפציו. באה השבת, השבת האחרונה לתקופה ארוכה מאד, שרבי שמשון בלה בחברת משפחתו ותלמידיו.

כל אנשי הקהילה לוו את שני האחים אל חוף הים, מקום שם חתה להם אנייה מפוארת. לא ננסה לתאר את הפרידה.

"דינה", אמר רבי שמשון, "הנסיעה עם אחי לא לרצון היא לי, אפס לא אוכל, וגם אינני רשאי, לסרב לבקשתו: כי במצבי כפקודה תחשב לי. הרגשה מעיקה מנבאה לי רעות, חלילה.

כל הדרכים בחזקת סכנה, אומרים חז"ל, דרך הים על אחת כמה וכמה, באותו אי המכונה אנגליה, חי עם פרא ופרוע, הסובא משקה מבושל משעורים, ומצר לאחינו בעת שכרונו. יהיה כרצונו יתברך. אם חלילה יארע לי אסון, אשתי הנאמנה, ולא אשוב מנסיעתי זו, תגדלי את בנינו

המשך בשבוע הבא בע"ה.

מלאכת המלחין - ב

מלוקט משולחן ערוך ומגדולי הפוסקים

ל"ט מלאכות שבת

○ וכן אסור להשרות בגד בתוך חמר נקוי כגון נפט או בנזין.

○ אם יש לכלוף על הגד אסור לשים עליו רק וכדומה.

○ הסוחט את הגד אחר שנשרה ונסחט במים, אפלו אם נתן את המים על הגד מערב שבת ח"ב. ואפילו אם לא שפספו.

○ המנער את הגד מן המים שבו, ח"ב.

○ אסור להכניס בגד לשרות בתוך מים או שאר משקה.

לקבל את העלון במייל טידי שבוע אז לכל ענין אחר - שלחנו הודעה ל: No527156621@gmail.com

